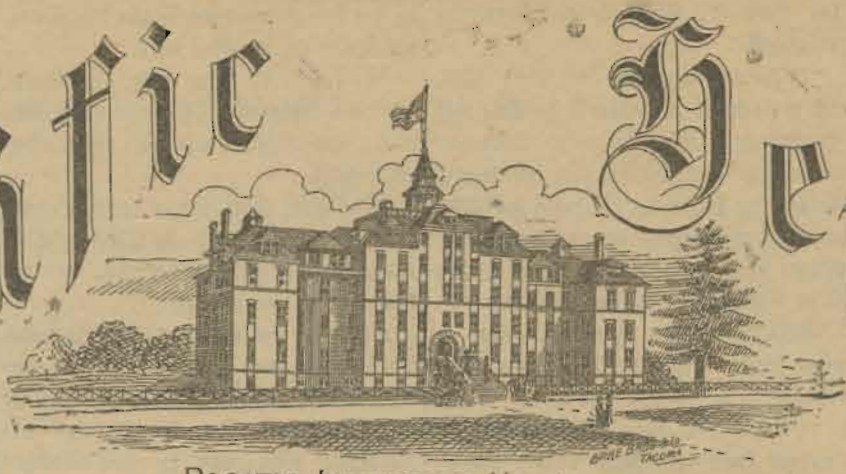

Pacific Herald.

PACIFIC LUTHERAN UNIVERSITY.
Dedicated October 14th 1894.

No. 40

Parkland, Wash. 8. Oktober 1895.

5te Aarg.

Om Korset.

Soenefang af G. H. Straton.

Der vil ties, her vil bies,
Der vil bies, o soage Sind!
Bist skal du hente, kun ved at vente,
Kun ved at vente, vor Sommer ind.

Trange Tider langsom skrider,
Langsom skrider. Det har den Art.
Dagene længes, Vinteren strænges,
Vinteren strænges. Og det er svart.

Luriedue, kom at stue,
Kom at stue. Bag Sjerdet hit,
Der skal du finde, Forjommers Minde,
Forjommers Minde, alt grøn paa Kvist.

Gia! søde Førstebrøde,
Førstebrøde af bliden Vaar.
Lad det nu froie, lad mig nu gysie,
Lad mig nu gysie. Det snart forgaar.

Due, kunde du begrunde,
Du begrunde, hvad der nu sker,
Kulden den svaltes, Blomsterne dæktes,
Blomsterne dæktes, jo mer det iner.

Kom, min Due, lad dig stue,
Lad dig stue med Olkeblad.
Se! nu er Strunden næsten oprunden,
Næsten oprunden, som gjør dig glad.

Slip ikke en fast Bønneordning.

(Af O. Rasmussen.)

Du maa have Bønnetider, om det saa kun var et Kvartier ad Gangen, som regelmæssig er helliget Bønnen. Ellers gaar det snart, som man (sjelden uden lidt Hysteri) udtrykker det: "Man kan ei komme til med sin bedste Villie." En god Ordning er her nødvendig. De Tider er i de fleste Egne af Thyland desværre forbi, da man flere Gange om Dagen ved Bedelkloften blev manet til at svinge sin Sjæl op til Himmelen. Denne hellige Idyl kan væmmelig bringes tilbage, og i det moderne Byskops Tummel vilde Bedelkloften ogsaa ringe til Ende uden at blive hørt. Men hvorfor vil du ikke selv riage med Ewigheidskloften for dig? Ligefom man har bestemte Tider for Legemets Pleie, saavel for dets Renjelse som for dets Ernæring, saaledes skal det ogsaa være med Sjælens Pleie. Jeg mener her ikke Husandagten og Børdebønnen, (hvilde man vel forhaabentlig hos dette Skrifts Læsere kan forudsætte), nei, jeg mener de Dieblifte, da du ganske personlig og ganske alene taler i det skjulte med din Fader, som ser i det skjulte.

Især om Morgen, naar Dagen med alle dens Timer ligger foran dig, før du begynder din Gjærning, hæv du først din Sjæl i Bønnen op til Gud! Sant den ned i den evige Stilleheds Berden, forat ogsaa du kan blive stille-

Himmelens Ro er Kraft paa Jorden. Og hvor meget trænger vi ikke til Kraft og Lys! Mangen Gang ser vi allerede om Morgen, hvorledes de Bønder, som ligger foran os, begynder betænkelig at kruse sig; mangen Gang synes en lille Dag at komme, og dog slumrer Stormen under den rolige Solglød. Men om end ikke, — hvor mange Fristelser til at skade og at besmitte Sjælen bringer ikke endog den mest harmløse Dag! Om dette kunde der være meget at sige, og ogsaa derom, at om Aftenen igjen saa nødvendig trænger til at bringe den ofte saa forvirrede, udmatte Sjæl til sig selv for Guds Ansigt. Dog, vi tør ikke blive saa udførlige.

Endnu maa et tilføies, nemlig at den gode, faste Orden ikke maa afholde dig fra at agte paa Guds særegne Vink til uvante Tider. Gjorde den det, saa vilde den gode Orden blive til en dræbende Lov. Kapteinen kan have sine Grunde til først at stifte i Søen imorgen; men naar pludselig en gunstig Bris reiser sig idag, saa lader han sin første Plan falde, letter Anker, stiller Kompasset, heiser Seil for hurtig at komme i rum Sø. Og hvo der kjender et indre Liv, han ved, at ofte pludselig midt i et Arbejde, ved Væsnungen af en Bog, paa en Spadsfertur eller hvorsomhelst ellers, en umiddelbar Opfordring fra det himmelske Kabinet trænger gennem Hjertet: "Bed nu!" Det er da en Hilsen fra din Gud; da skal du hurtig blotte dit Hoved og sige: "Tal, Herre, din Tjener hører;" eller: "Jeg vil uddøse mit Hjerte for dig, her din Tjener!" Hvo der har fulgt saadanne Vink fra oven, han har fundet, at han netop da havde de kosteligste Bønnesiddatte, naar han ved en salig Hædelise fornam Lyden af Guds Fødder, ja af hans hellige Raade. Men naar vi siger: "Jeg har ikke Tid nu; først vil jeg fuldende dette Arbejde, spille denne Sonate, læse dette Kapitel ud, røge denne Cigar færdig, gjør det og det Besøg," — ja vil vi erfare, at vi bagefter har glemt vort Forhavende, eller at et Besøg eller en anden Afbrudelse kom, eller at det himmelske Mandepost var draget forbi; thi Gud er "en nidkær Gud", og det er uverdigt at lade ham vente. Naar han kalder, maa du svare, eller maa du have Ansvar for Følgerne.

Guds Bant gaar aldrig fallit.

Det er forferdeligt, hvor mange Mennesker Djævelen kan stille, naar han har Penge paa Krogen til Agn.

Den daarlige Vandringsmand.

"Jeg ønsker kun at have det rigtig morsomt", sagde en letfindig og tankeløs Yngling til en ældre Mand; "jeg synes ikke om alvorlige Gjensande, det er saa kjedeligt." "Hør", sagde Manden, "jeg vil fortælle dig noget: En Vandringsmand fyldte sin Kandsel med god Mad og skønne Frugter, thi hans Bei førte ham gennem en vid og øde Orten. De første Dage vandrede han gennem smilende, frugtbar Egne. Men istedetfor at plukke de Frugter, som Naturen her i rigeligt Maal tilbød til Reisendes Vedervælgelse, fandt han det bekvemmere at fortære de Levnetsmidler, han havde med sig. Snart naagede han Ortenen, og efterat han nogle Dage havde vandret gennem den, var hele hans Forraad fortæret. Nu indtraadte en forfærdelig Nødens Tid, thi her var kun Orten, her fandtes ikke engang et Græsstraa; overalt kun den hede Sand. Efterat han saaledes i nogle Dage havde lidt under alle Hungerens og Tørstens Kvaler, opgav han her sin Mand."

"Det var en stor Daare", sagde Ynglingen, "som ikke kom ihu, at han havde at færdes gennem Ortenen."

"Men handler du forstandigere?" sagde Manden i en alvorlig Tone. "Du er paa Livets Rejse, som fører til Ewigheden. Nu er Tiden, da du skal samle dig den rette Visdoms gyldne Frugter; men du styr alt Alvorligt og søger at bortkaste dit Livs Vaar paa unyttige Udspreddelser. Vedbliver du paa denne Maade, vil det gaa dig netop saaledes paa dit Livs Rejse, som det gik den tankeløse Vandringsmand."

Den knækkede Liliestilk.

Da jeg en Dag var ved at forlade en Venindes Hus, henedede han min Opmærksomhed paa en hvid Lilie, der voksede lige ved Indgangen til Havekruen. "Se", sagde han, "den har en spæd Knop, som ligger gjemt imellem disse Blade. Du maa komme, naar den skal til at udholde sig. Den er den eneste af sit Slags her i Haven." Jeg lovede at komme og gik bort.

I Løbet af 14 Dage mødte jeg igjen min Veninde, som udbød: "Min Lilie har næsten udfoldet sig; den vil snart være arben i Morgen. Jeg har aldrig set en Blomst med smukke Farve."

Erlydselig gik jeg den næste Morgen ind i min Nabos Have og fandt mig her til det Sted, hvor Lilien stod, i Forventning af det hvide Syn, jeg valde til at se. Til min Forbauselse

og Sorg saa jeg min Veninde, der bød sig bedrøvet over en knækket Liliestilk, paa hvis Knop der sad en knust og sønderreven Blomst, der under en let Byge den foregaaende Nat var bleven stemt tilfølet ved at bære kommen i Berøring med Jorden.

"Men, hvorledes skede det?" spurgte jeg.

"Na," svarede hun, "det var et svagt Sted paa Liliens Stilk netop der, hvor Stormen sidste Nat knækkede den, og Lilien blev ødelagt af Regnen."

Efter at jeg et Dieblit havde talt med hende om hendes Lilie, gik jeg tilbage til min Dagsgjærning og tænkte: "Hvor der dog blandt Menneskene findes mange haabefulde unge, der berettiger os til at vente meget af dem, fordi de se saa lovende ud, men som, naar deres Beners Forhaabninger næsten er bleve til Virkelighed, falde som nedbrudte Staller, fordi de manglede Fasthed i Karakteren, fordi der var et svagt Sted paa Blomstestilkten."

Der kan ogsaa findes Mænd, som opnaar ansete Stillinger i Livet, — Mænd, hvis Ord antages for værdige til at gjentages fra Mund til Mund, til at læres af de unge Studenter, til at høres fra Prædikestolen, — men i hvis personlige Liv der findes mørke Pletter, som sjelden blive omtalte.

Maaste en saadan Søns sømme Moder kan sige: "Ja, det er for galt, men det er virkelig vor Drengs eneste Feil." Ja, men det var paa den ene svage Sted, at Liliens Stilk knækkede. O, unge Mænd og unge Kvinder, I, som nu have eders Blomstestilk saa høit i Beiret og paa dens Top haabe at udfolde en Blomst af den sjældneste Duft og Farve, for at I ikke skal komme til at dele Skæbne med min Venindes knækkede Lilie, advare jeg eder, hold godt Tæ med det svage Sted."

Den bekjendte verdensgløve David Hume, som ved alle Leiligheder spottede over den kristelige Sandhed, sagde en Gang, at alle de fromme Mennesker, som han hidtil havde seet, var tungsinde og saa alt fra den mørke Side. "Det kan gjerne være", sagde Biskop Horne, da han hørte dette; "thi for det Første er det høit sandsynligt, at Hume kun har seet meget fåa fromme Mennesker i sit Liv, da hans Venner og Bekjendte er af et andet Slags Folk, og for det Andet her hans hele Fremtræden vel værst er tilstrækkelig Aarsag til at sætte ethvert fromt Menneske i en mørk og sørgmodig Stemning."

— Falsk Ydmugthed er Djævelens Bolkultur.

En Knappemaal.

(En sand Historie.)

En liden Gut paa omtrent ti Aar kom en Dag ind hos en rig Kjøbmand, Samuel Richter i Danzig. Han bad Bogholderen om at give ham en Udbethedighed.

"Her gives intet", svarede denne barsk, "se til at komme ud!"

Gutten gik grædende ud af Døren, da Richter selv mødte ham.

"Hvem er dette?" spurgte han.

"En doven Wadegut", svarede Bogholderen, som neppe saa op af sine Bøger. Richter saa paa Gutten, som netop da bøjede sig ned og tog noget op.

"Hvad fandt du der, Gut?"

Gutten vendte sig om og viste ham en Knappemaal.

"Hvad skal du gjøre med den?"

"Sætte igjen det største Hul i min Trøje."

Gutten aabte Ansigt og hans Svar behagde Richter.

"Men synes ikke du, som er ung og stærk, at det er Skam at ligge? Kan du ikke arbejde?"

"Jeg forstaar intet Haandværk, og jeg er for liden til at gaa i tungt Arbejde. Min Fader døde for tre Uger siden, og min stakkels Moder og mine to Brødre har ikke gjort Mad i to Døgn. Derfor gik jeg ud for at bede om noget. Men kun en fattig Vonde gav mig igaar et Stykke Brød, — siden har jeg ikke faaet noget."

Saaledes plede altid Tiggere sige, og da mange af dem lyve, tør man ikke tro paa dem. Men Kjøbmanden syntes, at Gutten saa ud til at sige Sandhed. Han fik Haanden i Bommen, tog op en halv Daler og sagde:

"Her er en halv Daler. Gaa hen til Bageren og køb Brød for Halvdelen deraf. Det vil være nok til dig selv, din Moder og dine Brødre. Bring saa mig den anden Halvdel af Pengene tilbage."

Gutten tog Pengene og sprang afsted. "Ja vist tænker jeg, at han kommer tilbage," sagde Bogholderen.

"Vi skulle se", sagde Richter.

Strax efter var Gutten tilbage igjen, med Brød i den ene Haand og Penge i den anden.

"Her er Resten af Pengene", sagde han, og forskulden, som han var, bad han om at faa laane en Kniv for at skjære sig et Stykke Brød. Han fik en Kniv, skar af en Skalk og begyndte at spise med stor Begjærlighed. Da holdt han pludselig op, foldede sine Hænder og bad en kort Bøn. Saa spiste han atter med god Lyst.

Kjøbmanden blev rørt ved Gutten's Ærlighed og Gudsdyrkt. Han udspurgte ham om hans Familie osv. og fik vide, at hans Fader havde ejet et Hus og lidt Jord nogle Mile fra Danzig. Men Huset brændte, og en langvarig Sygdom tvang ham til at sælge sin Jord. Han tog da Tjeneste som Faarehyrde hos en rig Nabo, men døde allerede efter tre Ugers Forløb. Og saa Moderen blev syg, sagde Gutten, og da han var den sidste af Børnene, syntes han, at han maatte ud for at søge om Hjælp. Han gik saaledes og bad, ligesom han kom til Danzig.

"Saa du ønsker virkelig at lære noget?" sagde Kjøbmanden.

"Ja, i Sandhed", sagde Gutten. "Jeg kan Katekismen, men hjemme maa jeg altid være en Alen anden af mine Syskender, nu da Moder er syg."

"Godt", sagde Richter, som havde taget sin Beslutning. "Derfor du er tro, lidlig og flittig, skal jeg sørge for dig. Du skal komme til at lære noget, saa Mad, Drille og Klæder, og med Tiden komme til at tjene noget ogsaa, saa at du kan underholde din Moder og dine Brødre."

Gutten's Dine Lyfte af Glæde, og han saa Kjøbmanden op i Ansigtet; da sænkede han atter sine Dine og hvilede: "Min Moder har intet at spise."

Ved Guds Styrelse kom netop da en Mand fra Gutten's Fødested ind til Kjøbmanden. Han ikke alene stadsfæste, hvad Gutten havde sagt, men han var ogsaa villig til at give Moderen Underretning om hendes Søn Gottlieb. Han fik nogle Penge af Kjøbmanden til hende, og Bogholderen skrev til Breften, og bad ham at tage sig af Enken. Penge fulgte der med Brevet og mere skulde siden komme. Saa stoffede Richter ham passende Klæder og tog ham ved Middagstid hjem til sin Kone, som efter at have hørt om Gottlieb's Ulykke, lovede at hjælpe sin Mand med at bringe Gottlieb frem i Verden.

I fem Aar gik Gottlieb i Skole i Danzig, da blev han konfirmeret, og saa tog hans Belgjører ham paa sit Kontor for at opdrage ham til Handelsmand. Gutten udmærkede sig baade paa Skolen og ved Skrivepulten, og det ikke alene ved sine gode naturlige Anlæg, men ogsaa ved sin Flid. Hver Uge sendte han den første Del af sine Sparepenge til Moderen, og hun tilbragte saaledes ved Richters Gødmildhed sine sidste Dage om ikke i Overflod, saa dog uden Sorg for dagligt Brød. Efter Moderens Død holdt Gottlieb ikke saa meget af nogen, som af sin Belgjører, og for at vise sin Taknemmelighed var han til det Yderste flittig og agtpaaagivende i sit Arbejde. Overfluddet af sin Bøn anvendte han til at handle med for egen Regning og tjente paa denne Maade godt. Efter otte Aars Tjeneste blev han Medlem af Handelskorpset og fik en Trediedel af Bindingen.

Men det var ikke Guds Villie, at dette Kompagniskab skulde blive af lang Varighed. Richter blev i to Aar syg og fik til Sygeleiet. I hele denne Tid bestyrede Gottlieb alle Forretninger med Omhu og Forstand og vaagede mægen Nat ved den Syges Seng. Richter døde 65 Aar gammel.

Gottlieb blev den virkelige Bestyrer af Handelskorpset, og hans Bestyrelse var god. Han sørgede for at samle Guds, men han samlede det altid paa en ærlig Maade og saaledes, at det ikke alene var til Nytte for ham selv, men ogsaa for andre; med andre Ord, han huskede altid paa, at man kun er Jordalder over det Æmelige Gode, og at man skal staa til Regnskab for dets Benyttelse.

17de Sønd. ef. Tr. tiltraadte Pastor Grønberg sit Mand som Prest for Parkland Wgh. — Past. Parklands Vikar, under hans Fravær i Cal. Han prædikede over Joh. 3, 16.

B e s ø g. Den 3die Oktober besøgte Kaptein M. Olsen med Hustru Universitetet. Kapteinen er Medlem af Vor Frelser's Menighed i Oakland, Cal., og hjertelig interesseret i vor Skole og vort kirkelige Arbejde her paa Kysten. Sid at mange Benner vilde besøge vor Skole og lade Besøget tjene dertil, at Kjærligheden til Skolen og dens Gjerning maatte være!

Indførelse.

Efterat Præsident Hartad havde holdt Morgenandagt i Kirkesalen, Torsdag den 3die ds., hvor Universitetets Lærere og Elever, Board of Directors og andre var tilstede, erklærede han, i den treenige Guds Navn, at han da fratraadte sin Post som Bestyrer for Anstalten, og i det samme høihellige Navn indførte han Prof. D. Grønberg fra San Francisco, i sit Sted.

Derpaa tog han, i en bevæget og indtrængende Tale, Farvel med Lærerne og Eleverne og takkede for godt Samarbejde, samt bad om Tilgivelse, hvis han i Uforsigtighed, paa en utilbørlig Maade, havde saaret nogen af dem. Han havde i Belmenthed gjort, hvad han troede var sin Pligt, til deres og Skolens Bedste.

Prof. Grønberg takkede for den Tilid, der var udvist mod ham, idet han var kaldt som Præsident Hartads Eftermand ved Anstalten. Han kom hid, ikke fordi han troede, at han var denne Post værdig, men fordi han var kaldet dertil. Han vidste ikke selv, hvad han duede til, da han ikke havde indehadt en saadan Post før, men han var villig til at forsøge og bad om Taalmodighed og Overbærenhed, indtil man fik se, hvorledes det vilde gaa. Skulde det om en rum Tid vise sig, at han var uskikket for Stillingen, saa var han villig til at fratræde, saa en bedre Skikket kunde indtage hans Plads. Derpaa udtalte han, at hans Arbejdsplan for det første var den, at han vilde tilbringe en Dag i hver af Lærernes Klasser, og derpaa sammenkomme Lærerne til Raadslagning om, hvorledes Fagene heldigst kunde fordeles paa de forskjellige Lærere, og overhovedet, hvorledes Skolens Lærebøger kunde fremmes. Han udtalte det Ønske, at han maatte komme i god Forstaelse med sine Medlærere, og at de i Kjærlighed maatte raade og hjælpe hverandre i den vigtige Gjerning, hvortil Gud har sat dem.

Prof. Schahan udtalte derpaa sin dybtstelte Tak til Past. Hartad for Samværet ved Skolen og hvad han havde været for den. Han sølte sig forvisset om, at han udtalte sine Medlæreres og Elevers hjertelige Ønske ved at lade Past. Hartad forstaa, at de ikke havde noget imod ham, men tværtimod sølte det som et tungt Slag, at den Forbindelse, hvori de havde staaet, nu var hævet, hvilket tilkendegaves med Reising.

Til Prof. Grønberg's Tanke udtalte han sin fulde Tilstemning og bad at Herren vilde velsigne Gjerningen til sin Navns Pris og Skolens Bælskab.

T. S.

Kjæledsfejt.

Torsdag Aften, den 3die ds., holdtes Kjæledsfejt for Formand Hartad og Hustru, der reiste den 4de til San Francisco. De tog med sig de 4 mindste Børn og lod de 3 ældste blive tilbage paa Skolen. Da Pastor Grønberg's Menighed ikke havde saaret nogen Prest, maatte Pastor Hartad betjene den midlertidig. Det vil forhaabentlig ikke blive ret længe inden Prest kan faaes, og vander de, om Gud vil, tilbage til Parkland. Imidlertid tror vi det er en nok saa heldig Ordning, at han bor i San Francisco en Stund; thi paa den Maade vil han bedre kunne varetage sit Formandsembede i Californien.

Mere i næste No.

Betalt for Herold.

John Ralsen, Christ Larsen, Simon Jensen, Christen Westergaard, Jacob Johnson, Peter Madsen, Steffen Ralsen, Vidleton, Wash., Mrs. Ingeborg Kirkebo, Roy, Wash., hver 50 Cents.

Bidrag til Pacific Lutheran University.

Ved Prof. D. Grønberg: D. Grønberg, (personlig) \$10, Ole Benjon, San Francisco, \$1, Ungdomsforeningen i Vor Frelser's Menighed, San Francisco, \$6.55.

Læs Dette!

Enhver, som samler 50 nye Subskribenter paa "Pacific Herold" og indsender fuld Betaling (\$25.00) for disse, faar som Belønning et Aars fri Undervisning ved Skolen, ligeledes skal enhver, som samler 25 nye Subskribenter og indsender fuld Betaling (\$12.50) for disse, faa som Belønning et halvt Aars Undervisning ved Skolen.

Man mærker sig dette, at her er kun Tale om fri Undervisning i de almindelige Kursus, som ellers koster \$1.00 om Ugen, — ikke i de Fag, for hvilke der betales særskilt.

Dernæst mærke man sig, at nævnte Rettighed til fri Undervisning, enten det er for et halvt eller et helt Aar, maa uldt ud benyttes inden Udløbet af Skoleaaret 1895 og 96.

Her er god Anledning for Gutten og Piger til at gaae baade sig selv og Andre. Og det er ikke bare de Unge, som kan benytte sig heraf med Fordel, men ogsaa Saadanne, som ikke selv kan besøge Skolen. Disse kan sælge eller skænke de paa denne Maade vandne Rettigheder til hvem de vil.

Pacific Lutheran University.

Den 19de September 1895 begyndte "Pac. Luth. Univ." sit andet Skoleaar. Første Termin slutter den 19de December. Undervisning gives i de Fag, som høre til Literary, Business, Scientific og Normal Kursus. Enhver kan vælge sine Fag. Baade Gutten og Piger modtages som Elever, og der kræves af dem, at de ere villige til at arbejde med Flid og til at rette sig efter Skolens Regler.

For Undervisning i ovennævnte Fag betales \$1.00 om Ugen, saa Undervisning i Rusik, Shorthand og Typewriting betales særskilt. Børelse koster fra 25 cts. til en \$1.00 og Kosten \$2.00 om Ugen.

I Barnekolon gives Undervisning i Religion og Norsk saavel som i de sædvanlige Commonskolefag. Omkostningerne i denne Afdeling er: Skolepenge 35cts, Børelse 10cts, Kost for Børn under 12 Aar \$1.25, for Børn over 12 Aar \$1.50 om Ugen.

Ansøgninger om Oplagelse indsendes snarest muligt til Rev. D. Grønberg, Parkland, Pierce Co., Wash.

S y n d e n s Sold er Døden, men aldrig hører man om Strife iblandt dem, som tjener Djevlelen paa Grund af lang Dag og liden Betaling.

